

pente f, bois de construction f; 14. (на рѣзаны на джски), la menuise et -nuisaille; 15. (несгодни за работа), le mort-bois; 16. (за скела), le boulin; 17. окастреване -вие, le recepage, ébranchement m. 18. окастревамъ -вие, va. receiver, ébrancher; 19. ново посаждане -вие въ гора, le reboisement; 20. шакъ посаждамъ -вие въ гора, va. reboiser; 21. посаждане -вие на тирен редъ, le quinconce; 22. рассаждане -вие, l'arboculture f; 23. изобрезене -вие по камани, H. nat. l'arborisation; 24. -вие (съ изображене), Minér. arborisé, adj.

Дърводиденъ, adj. Bot. dendroïde.

— дѣліе, sn. la boiserie. [penterie f.] — дѣлска работа, sf. la charpente, char-
— дѣлство, sn. la charpenterie.

— дѣлецъ, sm. un charpentier, fendeur de
bois m, bûcheron m; || pop. un palot, pacant m.
— лакъ, sm. touffe d'arbres, f.

— мѣрачъ, sm. mouleur de bois, m.

— сѣкъ, sm. le billot. [le capricorne.]

— сѣчко, sm. un bûcheron; || —, insecte,

— точень червей, sm. insecte, le perce-bois,

turc ou man m, man m, artison m.

— точецъ (бръмбър), sm. insecte, le scolyte.

— тичина (отъ трюнъ), sf. l'anomie f.

Дървуленъ, sm. l'idole f; 1. (за ботуши),

l'embauchoir m; 2. (у висти), le mort; 3.

прѣправямъ новъ — (на оржкіе), va. re-
monter; 4. прѣправяне новъ —, le remontage.

Дървче, sn. dim. l'arbrisseau, arbuste; || (задъ
столъ), l'antibois m; || съ —, Blas. futé, adj.

Дървоѣдецъ, sm. insecte, le xylophage.

Дървистъ, adj. boiseux; || Bot. ligneux.

Дъргла, sf. une mazette, rossinante f, bour-
rique f; 1. (слабъ конъ), la rosse; 2. (за
конъ), le criquet; || fam. la 'haridelle.'

Дъргливъ, adj. décharné.

Дърглясть конъ, sm. le bucéphale.

Дъргнитъ, adj. Méd. scabieux.

Дъргниса, vr. pop. se galter.

Държава (царница), sf. puissance f, cour-
onne f, pourvoir m; 1. (милът t.), le do-
maine; 2. (имотъ), le fonds; 3. (лошия),
la propriété; 4. (земля), la terre; 5. (инф-
ликъ t.), maison rustique f, ferme f, cam-
pagne f, métairie; || Jur. le t nement; 6.
(ниша въ рѣзъ на ослянинъ), le franc-
fief; 7. примѣрна —, ferme modèle f; ||
скарване въ —, Jur. la nouvelleté.

Државенъ, adj. puissant.

— господарь, sm. un potentat.

Държавіе, sn. le caractère.

Държавникъ (лоширинъ), sm. proprietaire
d'un domaine m, seigneur censier m.

Държавски, adj. foncier; -ески, - rement.

Държало, sn. l'anse f, la prise, la poignée,
bois d'un fusil, m; 1. (санъ t.), la 'hampe'; 2.
(на кърма), Mar. le timon, la barre; 3. (y

лоната), Mar. le taubour; 4. (на оржкіе),
crosse de fusil, f; 5. (на ралица), le man-
cheron; 6. (на станъ), Typ. barreau de
presse m; 7. глава на —, tête de cognée f.
Държалце, sn. dim. l'ansette f; || (за же-
лѣзны писалки), le porté-plume; || (на
оловно перо), le porte-crayon.

Държане (за тѣстеры, смѣтки), sn. la
tenuie; || промѣнявамъ -то на рѣжата си
върху цигулка, va. Mus. d mancher; || про-
мѣняване -то на рѣжата върху цигулка,
le d manch . [un concubinaire.]

Държанка, sf. une concubine; || който има —,
Држанчество, sn. le concubinage.

Държанъ (чисто), adj. bien tenu.

Държеливъ, adj. tenable, constant; || (за
опашка на живѣты), H. nat. prenant.

Държка, sf. le manche, la châsse, la mon-
ture; 1. (на климато), la brimbale et brin-
guebale; 2. (на маҳалце у часовника),
le coq; 3. изваждаль -та на сачево, va.
d mancher; || изваждане —, le d manche-
ment; || изваждащ, v. imp. il se d manche;
4. поставямъ — или чирень, va. empan-
cher; || поставяне —, l'emmancement m.

Държникъ, sm. Jur. un bien-tenant; || (на
соколы), un affaiteur; || (ремъкъ), le re-
culement.

Дърѣть (ловецки выкъ), interj. V n. velaut!

— ладія, sf. poisson, le r mora et -more f.
Държ (и книги, смѣтки), va. tenir; 1.
(здрасо), maintenir; 2. (на пъско конъ),
renfermer; 3. (накъ), retenir; 4. (провис-
нато), balancer; 5. (съ рѣзъ), manier; 6.
(на рѣжи соколъ), affaiteur; 7. -са, vr. tenir,
durer, suivre, se posseder; 8. fig. se sou-
tenir, surnager; 9. (за), professer; 10.
(здрасо), se maintenir; 11. (здрасо на
мысъль-та си), abonder dans son sens;
12. (о пѣщъ), se tenir à; 13. (ѣко на мы-
слимъ си) persister dans; 14. (на връхъ
игла), branler au manche, m; 15. (отъ),
rouler; 16. (къмъ вѣтъри-тъ), Mar. serrer.

Дързливъ, adj. assuré.

— измамачъ, sm. un affronteur.

Дързновентъ, adj. 'hasardeux; -но, -usement.

Дърнувамъ, vn. oser, se permettre, prendre
la liberté, aventurer, se 'hasarder, se ris-
quer, affronter.

Дързостенъ, adj. généreux, libre, large, d -
libéré; 1. os , courageux, résolu, déterminé;

2. 'hardi, téméraire, entreprenant, aventure-
ux, outrecuidant et -cuid , gaillard; 3.

бываъмъ —, vn. avoir du toupet m.

— ловецъ, sm. fam. un perce-forêt.

Дързостливъ, adj. audacieux; -во, -usement.

Дързотна жена, sf. fig. une gendarme.

Дързостно, adv. franchement, résolument,
hautement, vertement, tête baiss e; || interj.
ferme.